

Beauforthuis viert 25-jarig bestaan

De wereldberoemde pianist Daniel Wayenberg gaf het openingsconcert in het Beauforthuis.

In het jaar dat het Beauforthuis het 25-jarig bestaan viert, is hij erbij. Op 20 maart geeft hij een benefietconcert; de opbrengst is voor de aanschaf van de Fazioli. De directeur van het Beauforthuis blijft er druk mee. "Het is eigenlijk nooit af."

AUSTERLITZ - Lidwien Vork kwam voor het eerst in het Beauforthuis in de jaren '80 van de vorige eeuw. Het oude kerkje bood toen onderdak aan de Vrije Muziekacademie, een kleine school die na een paar jaar verdween. Vrienden van haar woonden boven het oude kerkje; de ondernemende muzikliefhebber bracht er een paar maal de kerstdagen door en werd geraakt door de schoonheid van de plek, en de zaal die een heel bijzondere akoestiek heeft. "Die hoort echt tot de beste zalen van Nederland."

Toen Arta, een centrum voor verslaafdenzorg in Zeist, zocht naar werkplekken kwamen voor Lidwien twee werelden samen. Mensen en milieuvriendelijk ondernemen als inspiratie voor

mensen die vastgelopen waren in de maatschappij. "Als werkplek voor ex-verslaafden bleek het Beauforthuis veel te chaotisch, maar het zaad was gelegd." Ze vertelt hoe ze op initiatief van de pianist Bert van den Brink de vooraanstaand vleugel- en pianorestaurateur Evert Snel benaderde, en zo de eerste vleugel binnenhaalde. Die werd uiteindelijk door de bezoekers betaald, met concerten waarbij de pet rondging. "Samen met vrienden je broek ophouden als organisatie. Daar geloof ik in. Met alleen overheids-subsidies ben je veel te kwetsbaar. Als de subsidie opdroogt, is er niets meer." Vol overtuiging voegt ze daaraan toe: "Cultuur moet worden gevoed door mensen en daar mag de overheid zeker bij helpen, maar het moet in eerste instantie bij de mensen zelf liggen."

Zoals zoveel leeftijdsgenoten wilde Lidwien eigenlijk haar eigen bedrijfje oprichten. Om het gebouw uit 1861 aan te passen aan de tijd vroeg echter veel draagvlak. "Ook past een eenmanszaak niet bij cultuur." De Stichting werd opgericht, en kreeg een bestuur en raad van toezicht, maar de ondernemende slagvaardigheid bleef.

Lidwien Vork kwam als directeur in dienst van de stichting, en is sinds het eerste concert voortdurend be-

Lidwien Vork (56) is de jongste in een gezin van 11 kinderen. Ze volgde meerdere opleidingen; in biologische landbouw, economische scholing en 'iets maatschappijlijks'. Zalen zetten, bier tappen, persberichten schrijven, de wc's schoonmaken, het licht verzorgen, artiesten kiezen en boeken en fondsen werven. Lidwien kan alles, "behalve zorgen voor het geluid." Ze is bescheiden. "Het komt door de akoestiek dat grote namen hier graag spelen."

zig met de programmering, de financiering en het telkens uitvoeren van nieuwe plannen, om cultuurmakers een toegankelijk podium te bieden. Zoals ze het zelf zegt; "om pareltjes tot hun recht te laten komen."

De eerste jaren was het lastig om een plek te veroveren. "Gelukkig kwam ik zoveel mensen tegen die een bijdrage wilden leveren aan het Beauforthuis, en droegen ook subsidiegevers mee. Van de gemeente wilden we

een bescheiden subsidie. We gingen er, ten onrechte, van uit dat die wel begreep dat het rendement met onze manier van werken heel hoog is. Een aanpak die vandaag de dag heel gebruikelijk is." Bekende en minder bekende artiesten komen inmiddels graag in het Beauforthuis, en kiezen het podium in Austerlitz ook als ze nieuwe voorstellingen ontwikkelen. Heeft Lidwien er een neus voor? Ze lacht. "Ik heb een passie voor muziek, die wil

ik delen met het publiek, en dat wordt opgepikt. Het is geen elitair podium; we staan middenin de samenleving."

De boterham moet echter nog steeds worden verdiend met zaalverhuur. "Inmiddels zijn er veel mensen die hier echt eigen geschiedenis hebben liggen. En dat helpt." Ze geeft voorbeelden van bekende en onbekende mensen die het kleine theater in het bos uitkozen om hun 25-jarig huwelijk te vieren,

voor hun trouwerij, of het podium aanwezen als plek waar hun kist moest staan, bij hun uitvaart. Terugkijkend zegt ze: "Misschien is het wel net als bij kinderen; als je van te voren zou weten waar je allemaal tegenaan loopt, zou je er niet aan beginnen. Toch is het mooi; ik had nooit durven dromen dat er na 25 jaar zo'n organisatie met zo'n naam zou staan." Na heel veel verbouwingen en aanpassingen is de inrichting van de zaal zelf weer bijna terug naar de eenvoud en flexibiliteit van het begin, maar dan professioneel. "Toen stond de vleugel ook op de vloer maar moesten we het doen met een bouwlamp voor de verlichting. Mooi, dat die cirkel rond is."

Klaar is de klus nog niet. "Aan pand en terrein moet nog veel gebeuren. De organisatie zou één stapje groter moeten zijn; iets meer volume zodat iedereen af en toe een uur ongestoord kan doorwerken. De huidige schaal vraagt veel flexibiliteit, en dat maakt het werken ook wel onrustig." De maker van de ladder bewijst wat Lidwien bedoelt en komt een paar keer voorzichtig langs om te vragen wat ze moet veranderen, voordat de tekst op posterformaat kan worden geprint.

"Ik droom van Bennie Jolink. Die zou perfect passen in onze serie streektaalconcerten. Het is nog niet gelukt om hem te contracteren; hij staat bovenaan mijn lijstje."